

EEN STORMACHTIGE START

BABETTE PRIBBENOW

kluitman

Voor Carlotta

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W082301

Bisac JUV002130 / JUV039060

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Babette Pribbenow

© MMXXI Omslagillustratie: Anike Hage

First published by Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany

Oorspronkelijke titel: *Blossom Hill: Stürmischer Start*

Nederlandse vertaling en bewerking: Elsbeth de Jager

Omslagontwerp: Carolin Liepins

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

kluitman.nl

Blossom Hill was echt een paardenparadijs. Het gras in de uitgestrekte weiden was in de zomer prachtig groen en grote kersenbomen zorgden op hete dagen voor heerlijke schaduw. Die kersenbomen hingen in het voorjaar vol witte bloesem en aan die bloesem en het glooiende heuvelandschap had het internaat zijn naam te danken.

Blossom Hill was een beroemd internaat voor leerlingen met rijke ouders die het schoolgeld konden betalen. Maar er zaten ook kinderen op die zo goed konden paardrijden en zulke hoge cijfers haalden, dat ze een

beurs kregen. Iedereen wilde wel zo'n beurs. Het internaat was namelijk dé plek voor iedereen die van paarden hield.

De leerlingen woonden in een groot, zachtgeel geschilderd gebouw dat vroeger een kasteel was geweest. Het zag er met zijn witte erkers en torentjes prachtig uit. Een brede laan met populieren liep naar de indrukwekkende hoofdingang. Aan de achterkant was een groot terras. Als het lekker weer was, konden de leerlingen daar eten. Het leukste was dan dat ze de stallen en een deel van de weilanden konden zien. Met een beetje geluk konden ze tijdens het eten zelfs naar hun lievelingspaarden zwaaien. De lessen werden gegeven in een bijgebouw met moderne lokalen.

Ieder rijpaard op Blossom Hill had een ruime stal met een kleine paddock ervoor, die het met een ander paard moest delen. In de zomer gingen de paarden elke dag een paar uur naar de wei en in de winter naar een grotere paddock om lekker te kunnen bewegen. De fokmerries stonden met hun veulens van de lente tot de herfst buiten.

Er waren twee grote maneges. De ene werd gebruikt voor dressuur en in de andere werd gesprongen als dat

buiten niet kon omdat het slecht weer was. Ook waren er hallen voor toernooien en om te voltigeren.

Blossom Hill was niet alleen een rijsschool. Er werden ook grote, internationale paardenshows gehouden. Meisjes en jongens die van paardrijden hielden, droomden ervan om naar Blossom Hill te gaan. Hier waren veel succesvolle rijcarrières begonnen. De paarden en het leven met paarden stonden er centraal. Je leerde er niet alleen nog beter rijden, maar je leerde ook hoe je goed voor je paard moest zorgen.

Op een mooie zomerdag eind augustus was het zover. Het internaat was blinkend schoongepoetst en klaar om nieuwe leerlingen te verwelkomen.

Rosalie stond voor de spiegel en bewonderde haar nieuwe rijkleren. Ze draaide zich van links naar rechts en gluurde over haar schouders om een glimp van haar achterkant op te vangen. Toen zwaaide ze even met haar nieuwe zweep en lachte. Haar diepblauwe ogen straalden en haar lange, blonde haar danste op haar rug bij elke beweging die ze maakte. Wat zag ze er mooi uit! Het rijtenuet van Blossom Hill zat haar als gegoten. Ze had nog nooit zoiets chics gedragen als deze lichte broek en blouse met daarbij het blauwe jasje dat gouden knopen had. Op het jasje

stond het wapen van Blossom Hill. En dan had ze ook nog donkerblauwe leren laarzen!

Haar zus Annabelle was een stuk minder blij dan Rosalie. Ze zat op het kleine bankje in Rosalies kamer te huilen. 'Het is niet eerlijk,' snoof ze. 'Waarom mag jij naar Blossom Hill en ik niet?'

Rosalie draaide zich om en probeerde Annabelle te troosten. Ze hield heel veel van haar drie jaar jongere zusje en vond het niet leuk dat ze zo verdrietig was. 'Kom eens bij me, lieverd,' zei Rosalie, terwijl ze haar armen om Annabelle sloeg. 'Jij bent nog veel te klein voor Blossom Hill. Daar gaan alleen oudere kinderen naartoe. Jij zit nog op de basisschool.'

'Maar ik wil er ook heen. Zonder jou is het hier stom.'

Rosalie zuchtte. Ze was op haar twaalfde al flink volwassen, want ze moest vaak op haar kleine zusje passen, maar vandaag wilde ze gewoon even genieten. Natuurlijk wilde Annabelle niet dat ze wegging. Morgen was het zover. Dan ging ze naar het ruiternut Blossom Hill. Ze kon nog steeds niet geloven dat ze echt een van de felbegeerde beurzen had gekregen. Ze had een uitgebreide toelatingstest moeten doen. Op alles was gelet: op

hoe goed ze kon rijden, op haar cijfers van de afgelopen twee jaar en op de resultaten die ze tot nu toe op wedstrijden had behaald.

Haar gedachten werden onderbroken doordat de voordeur openging. Gelukkig, daar was mama! Die zou Annabelle wel een beetje afleiden.

Haar moeder kwam Rosalies kamer binnen en bleef verbaasd staan. 'Wauw, Rosa. Wat zie je er geweldig uit! En wat word je toch groot.' Julia Baar keek trots naar haar dochter.

Rosalie, die door iedereen Rosa werd genoemd, straalde. Ze wist dat haar moeder het jammer vond dat ze zo weinig tijd voor haar en Annabelle had. Julia was een alleenstaande moeder en moest de hele dag werken. Rosa paste op haar zusje en haalde goede cijfers. Haar moeder had al vaak tegen haar gezegd hoe trots ze op haar was.

Annabelle ging steeds harder huilen.

Haar moeder nam haar jongste dochter van Rosa over. 'Hou eens op met huilen, Annabelle. Rosa kan niet blij zijn dat ze naar Blossom Hill gaat als jij zo verdrietig bent. Ik heb trouwens een verrassing voor je. Dat vertel ik je bij het eten.'

Annabelle hield meteen op met huilen. Samen met Rosa dekte ze de keukentafel.

Rosa voelde zich opeens een beetje verdrietig. Ze zou de gezamenlijke maaltijden missen en haar moeder en zusje ook. Die zou ze pas in de herfstvakantie weer zien. Hoe zou het zijn op het internaat? Zouden de andere leerlingen aardig zijn? Ze was vooral nieuwsgierig naar haar kamergenoot. Waar zou zij vandaan komen? En zou Rosa wel goed genoeg zijn met de paarden? Ze was niet zo zelfverzekerd als ze leek en sinds ze had gehoord dat ze een beurs had gekregen, was ze behoorlijk zenuwachtig.

Maar nu schudde ze alle twijfels van zich af. Vanaf morgen zou ze op een beroemd ruiternaat wonen en van 's morgens vroeg tot 's avonds laat paarden om zich heen hebben. Beter kon niet, toch?

Ik ga niet!

‘Nee! Ik ga daar niet heen. Echt niet!’ Carmen Samantha Rodrigues was kwaad op haar vader. Haar donkerbruine ogen schoten vuur, maar waren ook een beetje nat van haar tranen. Ze draaide zich om en rende de kamer uit. Haar lange, kastanjebruine haar woei achter haar aan toen ze de deur met zo’n klap achter zich dichtsloeg dat de dure schaal op het dressoir ervan trilde. Nog even was het boze gestamp van haar schoenen op de marmeren vloer te horen voor ze de trap af rende. Daarna knalde de deur naar de tuin dicht.

In de stilte die nu volgde, hoorde je het getjilp van de vogels buiten nog duidelijker dan eerst.

Haar vader zuchtte diep en haalde zijn hand door zijn dikke, grijze haar. Het was vroeger pikzwart geweest, maar na het overlijden van zijn vrouw de dag na de geboorte van hun dochter, was hij van de ene dag op de andere helemaal grijs geworden.

Carlos Rodrigues had een drukke baan. Door zijn werk had hij niet genoeg tijd om voor zijn dochter te zorgen. Carmen had de schoonheid maar ook het temperament van haar moeder geërfd. Haar vader had het niet gemakkelijk met haar. Ze botsten vaak en deze reactie van haar had hij kunnen verwachten.

Carlos haalde diep adem en liep de tuin in om zijn dochter te zoeken. Hij vond haar op haar favoriete plek: bij het tuinhuisje dat begroeid was met rozen. Carmen keek hem nog steeds boos aan. Haar ogen waren niet meer dan twee donkere spleetjes.

Carlos ging naast haar zitten. ‘Carmen, ik begrijp heus wel dat je hier niet weg wilt, maar het is wat het is. Ik ben overgeplaatst en moet de komende jaren in Zuid-Amerika werken. Ik kan je daar niet mee naartoe nemen en ik

kan je hier ook niet alleen achterlaten.'

'Waarom niet? Waarom kan ik niet met je mee?' Carmen was woedend en wanhopig tegelijk.

'Dat heb ik je al verteld,' antwoordde haar vader geduldig. 'Ik zal ook daar vaak niet thuis zijn. En bovendien, als je toch met me mee zou gaan, moeten je paarden hier in Engeland blijven. Ik denk niet dat je zonder hen kunt.'

Carmen huiverde. Dat was waar. Ze zou nergens naar toe gaan zonder Ghazal en Adora. 'Dan blijf ik toch gewoon hier! Maria kan voor me zorgen.'

'Ook daar hebben we het al over gehad, Carmen! Doe nou niet zo moeilijk. Je kunt hier niet blijven en Blossom Hill is de perfecte plek voor je. Je kunt zelfs je twee paarden meenemen.'

'Maar ik wil niet naar dat rotinternaat!' Carmens ogen vlamden weer van woede.

'Let op je woorden, Carmen! Het wordt tijd dat je een beetje wordt opgevoed.'

'Jij was al er nooit en nu ga je zelfs helemaal weg!'

'Ik ga niet "helemaal weg". Ik ben overgeplaatst en daar kan ik niks aan veranderen. Dat weet je heel goed. Al deze ruzies hebben helemaal geen zin. Andere kinderen

woulden blij zijn als hun ouders het schoolgeld voor dit dure internaat konden betalen. Blossom Hill is een goede school en je kunt er doen wat je het liefste doet, namelijk paardrijden. Dus ik begrijp niet waarom je zo boos bent. Maria heeft je spullen ingepakt. Morgenochtend laadt Pablo de paarden in en brengt hij je naar Blossom Hill, of je het nu leuk vindt of niet. Je bent twaalf jaar oud en zult moeten doen wat ik zeg.'

'Ik wil niet! Ik weet zeker dat dat internaat verschrikkelijk is. Er zijn daar vast alleen maar verwaande meiden, die pronken met hun mooie kleren. Iedereen gaat me daar vertellen wat ik wel en niet moet doen en ik mag waarschijnlijk niet eens zelf voor mijn paarden zorgen. O, ik haat je!'

Haar vaders ogen werden donker. Hij draaide zich zonder nog een woord te zeggen om en liep weg.

Carmen had meteen spijt van haar woorden en keek naar de grond. Ze wilde niet aldoor ruzie maken met haar vader. Maar ze wilde ook niet naar dat stomme internaat. Echt niet! Ze moest iets bedenken om ervoor te zorgen dat ze daar niet lang hoefde te blijven. Er kwam een vastberaden uitdrukking in haar ogen. Ze zou haar

vader laten zien wat er gebeurde als hij haar daar gewoon heen stuurde.

‘Misschien worden onopgevoede, brutale leerlingen wel heel snel weer naar huis gestuurd,’ mompelde ze zachtjes.

Rosa had het gevoel dat ze droomde toen haar moeder met de auto de lange oprijlaan met populieren op reed. Blossom Hill lag in de glooiende heuvels, tussen groene weiden en bomen in de stralende zon. Het leek wel een sprookjeskasteel. Boven de ingang hing een groot spandoek met WELKOM erop. Rosa's hart bonsde van opwinding.

Haar moeder legde haar hand geruststellend op Rosa's knie. 'Het komt allemaal wel goed, lieverd.'

Rosa keek naar haar moeder. Het was fijn dat ze altijd meteen aanvoelde hoe het met haar ging.

Voor de hoofdingang stonden verschillende auto's en trailers. Vandaag was het de aankomstdag. De zomervakantie was voorbij en het eerste trimester van het nieuwe schooljaar begon. De leerlingen die een eigen paard hadden, mochten dat meenemen.

Rosa had natuurlijk geen eigen paard, dat was veel te duur. Ze was zo benieuwd welke paarden er waren en op welke ze mocht rijden. Paarden waren het belangrijkste in haar leven en ze kon alleen al uren bezig zijn met verzorgen en vertroetelen. Dat was voor haar net zo belangrijk als het rijden zelf. Misschien zelfs wel belangrijker.

Haar moeder zocht halverwege de oprijlaan een plaats waar ze kon parkeren. Het laatste stuk konden ze wel lopen. Samen met Rosa haalde ze de koffer en de tassen uit de kofferbak. Daarna baanden ze zich een weg tussen de andere ouders en kinderen door naar de ingang.

Rosa's blik viel op een mollige, vriendelijk uitziende vrouw. Ze had een klembord in de ene en een pen in haar andere hand en stond vlak naast de grote hoofdingang. De vrouw glimlachte naar haar.

'Ik ben Patricia de Rooij, de huismoeder van Blossom Hill. En jij bent?'

Rosa glimlachte terug. 'Ik ben Rosalie Baar, maar iedereen noemt me Rosa.'

'Welkom Rosa, ik hoop dat je je bij ons thuis zult voelen. Als je ergens mee zit, kun je altijd bij mij terecht. Ik zal eens kijken wie je kamergenoot wordt. Aha, ik zie het al. Je deelt een kamer met Carmen Rodrigues. Een van onze oudere leerlingen zal je naar je kamer brengen.' Patricia keek zoekend rond. 'Ellie, kom eens hier en laat Rosa haar kamer zien. Nummer 25.'

Een ouder meisje met een vriendelijke glimlach maakte zich los uit een groepje leerlingen die aan de voorkant van het gebouw stonden te kletsen en te lachen. 'Hoi, ik ben Ellie en ik ben klassenvoorzitter van de derde klas. Of eigenlijk, ik wás voorzitter van de derde. Nu zit ik in de vierde.' Ellie lachte, pakte de koffer van Rosa's moeder over en verdween naar binnen.

Rosa's hart maakte een sprongetje toen ze de eerste stap in het kasteelgebouw zette. Nu was er geen weg meer terug!

Samen met haar moeder stond ze stil in de indrukwekkende hal. Wat was het hier mooi. Door een grote glazen koepel boven hun hoofd viel het zonlicht naar binnen.

Een brede trap leidde naar de andere verdiepingen. De trapleuningen waren versierd met wijnranken en overal was het gouden wapen van Blossom Hill te zien.

Ellie wachtte geduldig tot de twee uitgekeken waren. Iedereen die voor het eerst naar Blossom Hill kwam, reageerde op dezelfde manier.

Toen Rosa en haar moeder uitgekeken waren, rende Ellie met de zware koffer de trap op naar de tweede verdieping, sloeg links af, liep langs een paar deuren en stopte uiteindelijk voor een deur aan de linkerkant. Rosa en haar moeder hadden moeite om haar bij te houden.

‘Hier is je kamer. Je hebt uitzicht op de stallen, je hebt geluk! Ik zal je straks alles laten zien, maar nu moet ik terug naar mijn vriendinnen.’ Met deze woorden liet Ellie de koffer vallen en verdween.

Rosa keek haar een beetje verbaasd na. Ze had haar graag nog van alles gevraagd. Nieuwsgierig keek ze de kamer rond. Haar blik viel op het raam. Ze had inderdaad een prachtig uitzicht.

‘Kijk, mam, daar zijn de stallen en de maneges.’ Rosa deed het raam open en ze leunden allebei naar buiten.

Voor hen lag een flink, rechthoekig stallencomplex, met voor en achter paddocks. Aan de voorkant waren twee grote maneges. Direct onder het raam was een groot terras met tafels, stoelen en parasols. Er zaten al een paar leerlingen en Rosa hoorde hoe ze over de voorbije vakantie zaten te praten. Haar ogen dwaalden af naar de paarden in de paddocks. Ze hoopte dat ze snel naar ze toe mocht.

Haar moeder bekeek de kamer. Rosa vond hem meteen mooi. Links en rechts stond een groot bed tegen de muur met een kledingkast en voor allebei de ramen stond een bureau met een draaistoel en daarnaast een boekenkast. In het midden van de kamer stond nog een ronde tafel met twee stoelen. De muren waren lichtblauw geschilderd en voor de ramen hingen bijpassende blauwe gordijnen met bloemetjes. De bedden hadden dekbedovertrekken en kussens met hetzelfde patroon. Er was een badkamer die ze met haar kamergenoot moest delen. Alles was modern en zag er pas gerenoveerd uit.

‘Nou, nou,’ zei haar moeder. ‘Deze kamer is wel wat mooier dan je eigen kamer thuis.’

Rosa straalde. De kamer was heel groot en toch gezellig.

En als ze haar huiswerk maakte, kon ze naar de paarden kijken. Het leek wel of ze in een paradijs terecht was gekomen.

Ik neem het bed rechts, besloot ze. Op de een of andere manier leek die kant haar fijner. Haar moeder hielp haar snel met het uitpakken van haar koffer en haar tassen. Samen hingen ze Rosa's kleren in de kast en legden haar spullen waar ze hoorden. Onder schooltijd moest ze haar schooluniform dragen, maar in haar vrije tijd mocht ze haar eigen kleren aan.

Haar moeder hing de elegante, donkerblauwe blazers met het schoollogo op de hangers en streek ze glad. Ze zorgde er ook voor dat de bijpassende rokken en broeken niet kreukten.

'Zo is het wel goed, mam. Ik wil weten of mijn kamergenoot er al is. Zullen we weer naar buiten gaan?'

Haar moeder knikte, maar zei niet veel. Rosa kon merken dat ze het moeilijk vond om afscheid te nemen. Dat vond zij zelf ook. Maar mama had Annabelle en zij zou de paarden hebben.

Toen ze op het drukke voorplein kwamen, moesten ze hun ogen tegen de felle zon dichtknijpen. Patricia was nog

steeds druk bezig om de nieuwkomers te verwelkomen.

Er kwam net een witte, luxe paardentransportwagen aanrijden. De bestuurder, een lange man in uniform, stapte uit. Hij liep voor de auto langs en opende de passagiersdeur. En toen werd het stil. Iedereen wilde zien voor wie de chauffeur zo officieel de deur openmaakte.

Het eerste wat ze zagen, was een paar gymschoenen en daarna verscheen er een gescheurde spijkerbroek. Ten slotte sprong er een donkerharig, knap meisje met een olijfkleurige huid en een haveloos T-shirt uit de auto. Ze keek uitdagend en een beetje verwaand om zich heen.

Iedereen staarde haar aan.

Ze droeg de chauffeur op om haar koffers te halen en liep naar Patricia. 'Mijn naam is Carmen Samantha Rodrigues. Naar welke kamer moeten mijn koffers gebracht worden?'

'Eh, momentje, ik kijk even,' zei de huismoeder een beetje overrompeld en ze keek op haar klembord. 'Kamer 25, je kamergenoot Rosa...' ze wees naar Rosalie, '... kan je de weg wijzen.'

Rosa stond erbij alsof ze in een zoutpilaar was veranderd: was dit arrogante meisje haar kamergenoot?

Carmen bekeek haar van top tot teen en zei toen minachtend: 'Met háár ga ik niet op één kamer slapen. Ik weet zeker dat mijn vader een eenpersoonskamer voor me heeft geregeld.'

Patricia was weer tot zichzelf gekomen en keek het meisje streng aan. 'Mijn beste Carmen, er zijn geen eenpersoonskamers voor de jongere leerlingen. Daar heb je pas recht op als je naar de bovenbouw gaat. En wil je niet zo neerbuigend over je kamergenoot praten. Je kent haar nog helemaal niet.'

'Pfff,' zei Carmen, 'ik wil haar ook helemaal niet leren kennen. Waarom zou ik? Ik ben niet van plan om hier lang te blijven.'

Geschokt keek Rosa naar het nieuwe meisje. Wat was er met haar aan de hand? En waarom kreeg uitgerekend zij dit kreng als kamergenoot?

Toen voelde ze hoe iemand een arm door de hare stak.

'Kom, Rosa,' zei Ellie, 'we gaan naar de paarden en ik laat je alles zien. Je kamergenoot redt zich wel zonder jou.'

Rosa keek dankbaar naar Ellie en voelde zich meteen een beetje beter. Gelukkig was niet iedereen hier zo verwaand en onvriendelijk als haar nieuwe kamergenoot.

Liefde op het eerste gezicht

Nadat Rosa toch een beetje moeizaam afscheid had genomen van haar moeder, liep ze haastig met Ellie mee. Ellie deed duidelijk alles heel snel. En ze kletste er lekker op los. Ze staken samen de grote hal over en kwamen in een enorme ruimte met tafels en stoelen.

‘Dit is de eetzaal,’ vertelde Ellie. ‘Plek genoeg voor iedereen. Als het mooi weer is, mogen we ook op het terras eten. Dat is supergaaf. Bij speciale gelegenheden staan er zelfs kaarsen en bloemen op de tafels. Daar hou ik zo van, het is heerlijk romantisch.’ Ze grijnsde ondeugend. ‘Alleen

jammer dat er hier niet zo veel jongens zijn.’

Ze liepen door de openstaande glazen deuren het terras op. Meteen werd Ellie van alle kanten begroet. Ze lachte en zwaaide terug.

Een meisje sprong op en liep met ze mee. ‘Hé Ellie, goed je weer te zien!’

De twee omhelsden elkaar en daarna stelde Ellie Rosa voor. ‘Mary, dit is Rosa. Ze heeft een beetje pech met haar kamergenoot. Daarom komt ze met ons mee, oké? Rosa, dit is Mary, een goede vriendin van mij.’

Mary was een mooi, lang meisje met dik blond haar. Ze begroette Rosa hartelijk.

Ze liepen verder over een pad met aan beide kanten pilaren. Het was zelfs overdekt.

Lieve hemel, dacht Rosa, hier word je niet eens nat als het regent en je naar de stallen moet.

Halverwege het pad stond een enorme fontein met een steigerend marmeren paard in het midden. Rosa stelde zich voor hoe hier vroeger misschien wel prinsen en prinsessen hadden gelopen.

Ze werd ruw opgeschrikt uit haar dagdroom toen er plotseling iets aan haar broekzak knabbelde. Verbaasd

keek ze opzij. Daar stond een kleine, zandkleurige ezel met lange, wollige oren die iets lekkers uit haar broekzak probeerde te vissen.

‘Hé,’ riep Rosa uit. ‘Stop daarmee, vriend.’ Ellie en Mary proesten het uit van het lachen.

‘Dit is de mascotte van Blossom Hill. Ik zal je even voorstellen: hij heet Frederic, Freddy voor zijn vrienden. Hij is de brutaalste ezel ooit.’ Mary maakte een buiging naar de ezel en duwde hem toen weg.

Rosa lachte mee en krabbelde Freddy achter zijn zachte oren. Ze hield van ezels, ook al waren ze vaak koppig. Freddy was een knappe jongen met witte sokken en ook witte haren in zijn oren.

Eindelijk waren ze bij de stallen. Rosa barstte bijna van nieuwsgierigheid toen de paardentransportwagen van haar kamergenoot eraan kwam. Langzaam reed hij de oprijlaan naar de stallen op.

‘Kijk Mary, het is de auto van dat verwaande kind,’ zei Ellie. ‘Dat moet ik zien. Wat zou ze voor paard meegenomen hebben?’

De drie keken toe hoe de wagen langzaam tot stilstand kwam. De chauffeur stapte uit, opende de deuren van de

trailer en liet de laadklep zakken. Het meisje opende een kleine zijdeur en glipte naar binnen.

‘Wat raar,’ zei Mary. ‘Carmen ziet er helemaal niet uit als een rijk meisje.’

‘Klopt,’ bevestigde Ellie. ‘Vergelijk haar maar eens met Priscilla. Aan haar zie je meteen dat ze rijke ouders heeft.’

Even later verscheen het meisje met een halstertouw in haar hand op de laadklep. Achter haar liep een sierlijk, wit paard met lange, golvende manen en dat zijn staart in de lucht hield. Het paard zette voorzichtige stapjes totdat het de vaste grond bereikte. Toen hief hij zijn hoofd op, keek van links naar rechts en snoof door zijn neusgaten. Zijn zwarte ogen glansden.

‘Kijk nou!’ fluisterde Rosa. ‘Een echte arabier.’

‘Hij is prachtig,’ verzuchtte Ellie.

Rosa vond arabieren de sierlijkste en edelste volbloedpaarden op de hele wereld.

Inmiddels was er een lange, krachtig gebouwde jongen uit de stal gekomen die het paard wilde overnemen.

‘O nee, ik breng Ghazal zelf naar zijn box!’ zei Carmen bazig. ‘Ik hoef alleen maar te weten waar hij heen moet.’

‘O jee.’ Mary keek Ellie aan. ‘Jonny is het echt niet